

„То је заправо већ виђено“, пише Дер ноје таг о чињеници да је Гадафи стављен на оптужницу Међународног суда и то током бомбардовања своје земље. Први председник коме су стизале бомбе и оптужница био је Милошевић.

Дер ноје таг (Вајден) пише о Гадафију: „Запад баца председнику Либије бомбе на кров, а поштар му убацује налог за хапшење у поштанско сандуче. То је заправо већ виђено. У пролеће 1999, једна међународна војна сила и хашки истражитељи истовремено су узели на нишан Слободана Милошевића. Налог за хапшење је дошао касно и тако неочекивано упао у ратна збивања, да се на Западу због тога нису баш сви осећали добро. Напослетку, Запад се надао уступцима Београда. У случају Моамера ел Гадафија, исто тако тешко је сагледати какве последице има налог за хапшење.“

Ноје оснабрикер цајтунг (Оснабрик): „Тек други пут у својој историји, Међународни кривични суд је издао налог за хапшење једног владара на функцији. То је охрабрујући сигнал за Либијце које је Гадафи безобзирно тлачио. Вођа револуције, његов син и његов зет, нису изнад права, све и ако верују да јесу. Онај ко искаљује бес на свом народу, пре или касније се морао наћи пред светским казним судом. (...) Они који верују да овај налог за хапшење значи директан пут Гадафија у затворску ћелију у Холандији – варају се. Докле год је ушанчен у Либији, Гадафи ће бити релативно безбедан, односно ван домета међународног правосуђа. Али, за њега више не постоји излаз на мала врата: ако преживи грађански рат, прети му много година иза решетака.“

Сарбрикер цајтунг (Сарбрикен): „Све и када би само део оптужби био тачан, овде се дешава геноцид за какав у новијој историји нема много примера. Онај ко је наредио та зверства, или их као шеф државе није спречио, мора да сноси последице свог делања – без даљњег. Међународни кривични суд је раскринкао Гадафија, показавши шта је он заправо: он није равноправан вођа који је радо позирао заједно са председницима демократских земаља; он је човек који је под сумњом да је починио најстрашније ратне злочине против сопственог народа. Кољач. Ништа више од тога.“

Ноје оснабрикер цајтунг (Оснабрик) пише и о финансијској кризи: „Ситуација у Грчкој остаје критична, влада у Атини мора да се тресе од страха пред доношење пакета штедње. Сценарији ужаса већ навелико описују шта ће се десити уколико држава

банкротира. У Немачкој истовремено слаби воља да се Грчкој и даље помаже. Пример за то је критика коју је на адресу владе упутило 100 фирми у породичном власништву због монетарне политике. Али, у својој Берлинској изјави, они су потиснули у други план велике предности евро-зоне за Немачку. Предузећа која извозе данас не морају – као у време марке – да узимају у обзир ризике и могуће осцилације при мењању новца. Могу јасније да калкулишу (...) Но, ако не успе санирање Грчке државе и привреде, широм Европе прети опасност од заразе – у Португалу, Ирској, Италији и Шпанији. Последице би биле веома драматичне. Ако би морао да помаже и тим државама, немачки порески обвезник би се нашао у безнадежној ситуацији...”

(Дојче веле)